

(המשך מעמוד 10)

של ארצות-הברית, הצדיק את התקוות ש' תלו בו עורכיו עת שלחוהו לארץ.

שלושה ימים לפני פרוץ המלחמה העיר, כבודר אנב, בכתבה שהוברקה מת'אביב ללוס'אנג'לס כי "הגיוס החלקי של צה"ל הוא טהור כשנהב".

תיאור שנהב זה לא השאיר כל רושם על הצנזור. הוא העביר את המיברק ללא פסילות.

אך כשהגיע המיברק למערכת בלוס'אנג'לס היה הרמו ברור מאד לעורך הלילה של ה' טיימס. כמו כמה עשרות מיליונים אמרי-קאיים אחרים משתמש גם הוא מדי יום בסכון שנהב שסיסמת הפרסומת שלו, זה עשרות שנים היא הסבון הטהור ב'44.99 אחוזים.

בהתאם לכך פתחה, למחרת, הכתבה מ' ישראל בלוס'אנג'לס טיימס במלים: "נוכח גיוסו המלא של צה"ל..."

מה אמר

הרבי

לרבין?

מלחמת-הבזק המדובר באייה גם לספרות-בזק. בעיקר כאשר המדובר בספרות הומוריסטית. עובדה זאת הובנה עלידי מו"לים תל-אביביים שהזדרזו והוציאו עוד בעיצומם של ה' קרבות חוברת בדיחות ששמה את האויב ל' לעב ושנשאה את השם מזכיר-הנשכחות כ' בדיחות נאצרי.

הקרובן הראשי של הבדיחות היה, כמובן, נאצר עצמו:

שלושה פלאחים נשלחו ללשכת הגיוס של הצבא המצרי לבדיקה אצל הרופא.

נכנס הראשון ואומר: יא דוקטור, אני ירחמני אלה, צולע על רגל אחת.

יא כלב אבן-חמארי! צועק הרופא, אז מה יש אם אתה צולע ברגל אחת? הנה יש לנו אחד, הצולע ב' שתי רגליים, והוא מפקד-הפלוגה הכי טוב!

נכנס השני ואומר: יא דוקטור, אני חרש באוזן אחת.

אז מה יש אם אתה חרש באוזן אחת? הנה יש לנו אחד, חרש בש' תי אוזניים, והוא מפקד החטיבה ה' כי טוב!

נכנס השלישי: אני חצי משוגע. אז מה יש אם אתה חצי משוגע? הנה יש לנו אחד משוגע שלם — והוא הנשיא!

כמובן שלא שפר גם חלקו של רוח הלחימה של הצבא המצרי:

נאצר ביקר באחד מבסיסיו וסקר מיסדר. ברצותו לבחון את המוראל בין החיילים פנה לאחד מהם ושאל: הגד, למה החייל המצרי חיב

היו אלה כל בדיחות אשכול, שיצאה לאור בראשית השנה ושזכו למכירה של עשרות אלפי טפסים, ששיקפו את איה-איהמו הצבאיים בממשלת אשכול זכמעט ומוטטו אותה.

לחרף את נפשו ב' מערכה נגד ישראל? זה גם מה שאני שואל, ענה החייל בחוסר-התלהבות.

איך להבקיץ קווים.

ברוח זאת המשיכו גם כל לקטי הבדיחות האחרות ש' צצו כפטריות אחרי הגשם. בדיחות צה"ל 1967 למשל דיווח בשם עיתונאים זרים כי

נהגי המוניות בקא' היר נמנעים מלהסיע קציני צבא. הם פוחדים שהקצינים יאלצו אותם לנסוע כל הזמן אחורנית.

גם ספרוני הדיווחים על מלחמת-הבזק שראו אור ב' ארצות-הברית ושזכו מאיד לתפוצה של מאות אלפים לא פסחו על בדיחות המלח' מה.

סיפר אחד הספרונים, ב' שם רביסרן ישראל:

שמעת כבר על שיחת הטלפון בין נאצר לקוסיגין?

נאצר ביקש עוד טנקים ותותחים.

בבקשה, אמר קו' סיגין, באיזה סוגים מעוניין דיין?

בדיחות אחרות סיפרו על מיגדל שלום בתל-אביב. עכשיו מתברר שהוא תוכנן מראש כנשק סודי של ישראל — מעין מטריית-אוויר של האתים מאיר. לו היו ה' מפציצים המצריים מגיעים לתל-אביב הם היו נתקלים בו מתפוצצים ומתרסקים.

או, למה, למשל, קיבלו אברהם יפה כבד' הגוף את הפיקוד על אחת האוגדות בסיני?

כי רק עם משקל כמו שלו אפשר היה להבקיץ את הקוים המצריים.

איך לנצח. הסיפור שעשה לעצמו את המהלכים הרבים ביותר היה סיפור המעשה ביצחק רבין והרבי שלו.

למרות בטחונו המוחלט בכוחו של צה"ל היה רבין, לפני המעשה, מודאג במקצת, בכל זאת.

כדי להרגיש יותר טוב הוא ניגש לרבי שלו (לכל אמריקאי ברור ש' לכל רבין יש רבי) ושאל אותו: רבי, כיצד ננצח?

פשוט מאד, השיב הרבי בכיסחה, או בלי בעיות או בעזרת נסים.

מה זאת אומרת בלי בעיות. היק' שה רבין.

זה יהיה כאשר ננצח בעזרת נסים.

וכה זאת אומרת בעזרת נסים, לא הירפה רבין.

זה יהיה כאשר ננצח בלי בעיות.

החנינה

בזכות הליגה

האוסטרלית

האגודה לשיקום האסיר והעברייני עמדה השבוע במצב הכן לקראת קבלת חוק ה'



הגזירה

של השוטר היה אפשר למצוא בתיקו האישי. היה זה הוא שהיכה באכזריות, לפני 13 חודשים, יחד עם שלושה שוטרים אחרים, נער תל-אביבי בן 17, יוסי הרצברג, נז' חשדו שהוא סרסור לדבר עבירה. חשד שהיה חסר כל בסיס.

הסערה שקמה בעיתונות אחרי המיקרה הביאה את הארבעה לפני בית-דין משמעתי של המשטרה שהרשיע את ארבעתם. ומאז מתקבל על הדעת שאין שוטר 20320 קוסטה שלמה, אוהב עיתונאים. אפילו לא בשעות הבוקר המוקדמות.

צה"ל

כל

הכבוד!

"קחו אותו ממני!" צעק האיש בסיכוב בילו, אחד הצמתים הסוערים בדרום, ד' שוטר רוכב-אופנוע נאלץ לרדת מרכבו על-מנת להפריד בין הניצים. משתחל לברז את סיבת ההתכתשות, נתגלה לטייס צעיר שעמד על הכביש וניסה לעצור טרמפ, היה מוקד הוויכוח והמכות.

אברהם שליטא, נהג סוסיטא, שעצו ראשון, תבע מעמואל וישינסקי, נהג פול' קטוונג, שעצר מאחוריו, לא לחטוף לו את הכבוד בו זכה בצורה כה מיקרית: להסיע טייס של חיל-האוויר במכוניתו.

וישינסקי לא הסכים בשום אופן, הביע את דעתו כי לטייס מגיע לנסוע במכונית נוסעים (הפולקסטוגן שלו) ולא במכונית מס' חרית (הסוסיטא של ריבוב).

שעה שהשניים התכתשו והשוטר ניסה להפריד ביניהם פתר הטייס את הצד שלו בבעייה: הוא נכנס לשברולט הדורה ש' בצורה לירו ובה נהגה, נוסף לכלב, גם יפהיה והובת-שיער.

דרכי-חיים

כיצד

פורעים

חוב

לאפרים סלמן בן 19 הוא תמיד בעיות כשכונה שלו. החברים לענו לו, הוא לא צוד ולא היה לו אף פעם כסף. תמיד היה צריך לבקש סיגריות מהחברה וכולם קראו לו התפרן הנצחי.

כינני זה בכלל לא מצא חן בעיני אפרים. הוא נעלב ורב עם חבריו. ובלבו הוא החליט שתפרן יותר הוא לא יהיה והוא אפילו יחזיר את חוב הסיגריות לכל החברים שכיבדו אותו אי-פעם.

לשם כך היה צריך, קודם כל, להשיג סיגריות. את זה הוא עשה עלידי פריצה (המשך בעמוד 16)

חנינה בכנסת. אנשי האגודה חיכו לרשימת המשתחררים מידי נציב בתי-הסוהר אריה ניר, גייסו את כל חבריהם, הכינו תכניות שיקום ראשוניות של עזרה כספית, דיוור וסידור בעבודה.

שמחה על מקרה. ששת סניפי ה' אגודה (בירושלים, תל-אביב, חיפה, באר' שבץ, נתניה וחדרה) מצפים לגל של 500 משתחררים. מספר פתאומי וגדול כזה קצת מבהיל את פעילי האגודה שרובם מתנדבים המנהלים את ענייניהם בהקצבה ממשלתית של 90 אלף לירות לשנה.

עתה הם שמחים מאד על העובדה שברוך מיקרה הם הקימו, עוד שבועות רבים לפני התנינה, טוטו-שיקום. הם מקימים שהכנסות טוטו זה (הנקרא טוטו-עממי ושיחושיו, בשבועות אלה בהם אין משחקים בארץ, מתיחסים למשחקי-הליגה האוסטרלית דווקא) יקלו עליהם את בעיות שיקום הנחונים לרגל נצחון צה"ל.

משטרה

השוטר

שלא אוהב

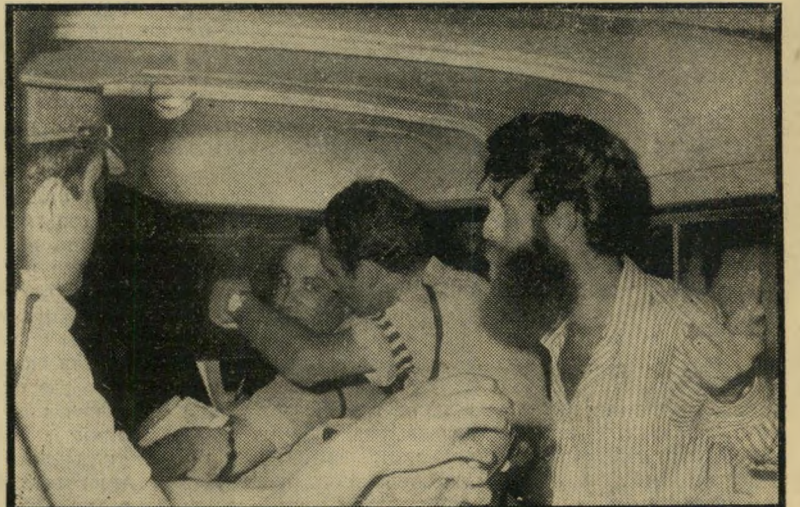
עיתונאים

בשעת-בוקר מוקדמת רשם השבוע שוטר תל-אביבי דו"ח להצקל אישי-כסית על פתיחת בית-הקפה הדיונוגופי שלו בשעות שלא-חר-הצות ללא רשיון. צלם העולם הזה, יגאל מן, שהבין את ערך החדשות שבצילום הצקל המקבל רפורט, כיוון את עדשת מצלמתו לעבר המאורע, על-מנת להנציח אותו. רק שאו ניגש אליו השוטר, וצעק: "אני לא אוהב שמצלמים אותי! אתה לא תצלם אותי בלי רשותי".

מן לא נבהל, הסביר שבתור צלם-עיתונאי הוא רשאי לצלם מתי ואיפה שהוא רוצה לצלם. השוטר לא נרגע, ביקש את פרטי של מן. זה הגיש לו את תעודת-העיתונאי הממשלתית שלו. השוטר לא הסתפק בתעוד' דה הממשלתית, דרש תעודה עוד יותר ממשלתית: תעודת-הזהות.

משהתברר כי מן שכח את התעודה ב' ביתו, נדרש לגשת למשטרה. את התפתחות הזאת, כמו בסיפור חדיגדיא אמיתי, ניסה שוב צלם-עיתונאי אחר להנציח. וגם הוא זכה במטר צווחות שוטריות: "אל תצלם אותי! תצלם את הרחוב! אני לא אוהב להצטלם!".

לפני שהשוטר הספיק לעצור עוד צלם ניסה סמל-הגידת להעורב, הציע לשוטר לחדול מפעילותו היתירה. השוטר לא התר' שם מפניית הסמל שלו, עמד על דרישתו והוביל את מן לתחנת המשטרה הקרובה. שם התיחסו באדיבות אל הצלם המזוקן, הסתפקו בהצצה חטופה בתעודת-העיתונאי שלו ורישום פרטיו האישיים. את ההסבר היחיד להתנהגות החוקפנית



יגאל מן בניירת

גם לפני 13 חודש